

põld aias ikka laiemaks, ja woos läks
rohkemaks, et temmal ennesel ja temma
lastel ja laste lastelgi leiba küll olli.

Momme aasta pärrast, kui nälg ja tühhi
wannematte wendade kätte tulnud, said
nemmad norema rikkusest kuulda ja läksid
tedda waatma. Seal näggid põllud ümber-
ringi kalli wiljaga ja wihkodega kaetud, ja
kuulsid leikajatte õiskamist wäljal; sest se
olli otse wiljakorjamise aeg.

Süis ehmatasid wennad ärra, ja ütlesid
issekeskis: Meie olleme pahhaste teinud, et
isä andi põlgasime!

Õppet. Sann. 28 peat. 19 salm: Kes
omma Maad harrib saab leiba
küll; agga kes tühjäd asjad tagga-
siab, saab waesust küll.

2. Jummalä põllotõ.

Üks tallomees, Otto nimmi, räkis üh-
hel päwal omma nabri Hanso wasto: Ollen

nüüd jo mitto aastat sind ja so ellowisid täh-
hele pannud; agga pannin ikka ühhe asja,
mis sinnust leidsin, immeks, ehk sedda küll
wägga kido wäärt kombeks pean. Sa ol-
led, wend! monda õnnewahhetamist tun-
nud ja paljo willetsust ja kurwastust õn-
ninnule ja so ommastele juhtunud; agga
ollid ikka ühhesuggune, ning rahho ja rõõm
paistab so silmist ja so wisidest, ni hästi
kurjel kui hääl päiwil. Õppeta mind, kuida
sa sedda jouad!

Hans naerotas selle kõnne peäle ja ütles
Otto wasto: Sedda woin monne sannaga
õõlda. Sedda mind õppetab minno põllo-
mehhe ammet, ja mo iggapäiwane tõ.
Wata! ma arwan isseennast ja omma ello
põllotõ sarnatseks.

Otto watis selle kõnne peäle Hanso sil-
mi, kui ep olleks temma sest arro sanud.
Süis lissas Hans weel selletusseks jure:
Wata, wend! kui tulles willetsust, siis
mõtlen adra ja äkkede peäle. Meed lõh-